

[Falk Hansen.]

adgang til svangerskabsafbrydelse. Da dette ændringsforslag blev forkastet, drejer det sig jo nu om at tage endelig stilling til det af justitsministeren fremsatte lovforslag.

Jeg vil i den forbindelse gerne rette et spørgsmål til justitsministeren, idet jeg har fået en henvendelse udefra, hvor man peger på, at der ikke i lovforslaget er indeholdt retningslinjer for samrådenes praksis i den overgangsperiode, som uvægerlig vil opstå. Det gør, at nogle frygter, at klienter, som henvender sig for at søge svangerskabsafbrydelse i slutningen af marts, og som ved henvendelsen er i 11. eller 12. svangerskabsuge, vil kunne risikere at få afslag på en samrådsafgørelse efter 1. april alene på grund af den nye 12 ugers regel. Man er af den opfattelse, at dispensationsmulighederne i § 6 er for vagt formuleret, og savner en mere præcis angivelse for behandling af ovennævnte gruppe ansøgere i overgangsperioden. Jeg vil gerne sige, at der jo i § 6 står, at bortset fra de tilfælde, der nævnes i § 1, må svangerskabsafbrydelse ikke foretages, hvis 12. svangerskabsuge efter et lægeligt skøn er overskredet, medmindre samrådet eller ankenævnet har meddelt særlig tilladelse dertil. Jeg ville være glad, hvis justitsministeren ville komme med nogle bemærkninger som svar på disse spørgsmål.

Det var ikke min tanke at fremsætte så forfærdelig mange bemærkninger til forlængelse af diskussionen her ved tredje behandling, men jeg må nok sige, at efter at have læst fru Lis Møllers kronik i Kristeligt Dagblad i dag, kan jeg kun dybt beklage, at denne debat, som efter min mening fra alle sider har været ført på et sobert og sagligt grundlag, skal ende på det plan, som kronikken er udtryk for. Jeg mangler fuldstændig forståelse for nogle af de bemærkninger, som fru Lis Møller fremkommer med, og som jeg beder om tilladelse til at citere. Fru Lis Møller skriver i sin kronik:

„Jeg forstår godt, hvis ældre og handicappede føler sig utrygge, som flere har givet udtryk for over for mig. Når vi afbryder liv på grund af mangler i samfundet, hvornår tager samfundet så den fulde konsekvens, dvs. afiller mennesker, som ikke kan klare sig selv, men som samfundet ikke kan skaffe plads til på plejehjem og hospitaler?“

Jeg vil gerne sige, at jeg mener, at man med denne bemærkning simpelt hen er nået bunden i en ellers saglig, rimelig og fornøftig debat, hvor meningene har været forskellige, hvor synspunkt har stået over for synspunkt, men hvor vi har følt, at der var et problem, som er et problem i samfundet, et problem, som vi har, hvad enten vi vil indrømme det eller ej, et problem, som vi ville løse. De baner, fru Lis Møller bevæger sig ad dér, er jo så fjernt fra alt i dette ting, at man simpelt hen slet ikke kan tage stilling til det. Jeg synes, det er helt fortvivlende, at sådan noget kan lade sig gøre, at man som ansvarlig politiker kan skrive noget sådant i et dagblad.

Jeg vil også gerne sige, at jeg synes, det er mærkeligt, når fru Lis Møller påstod ved anden behandling og gentager i denne kronik, at svangerskabsafbrydelse er ikke nogen bagatel. Nej, men det er der sandelig heller aldrig nogen i dette ting, hverken tilhængere eller modstandere af fri abort eller liberalisering eller alt derimellem, der nogen sinde har påstået. Jeg ved ikke, hvorfor det pludselig skal laves til, at vi, der har et andet syn — vi synes selv et mere reelt syn, et mere konsekvent syn — hvorfor vi pludselig skal stilles i bås, som om vi finder, at et så alvorligt indgreb skulle bagatelliseres.

Så kan man sige, at det måske virker lidt ejendommeligt, når fru Lis Møller samtidig i kronikken siger, at fri abort vil blive benyttet som antikonceptionelt middel. Det er jeg ganske uenig i, for jeg anser nemlig ikke abort for nogen bagatel, og derfor tror jeg heller ikke på, at nogen kvinde vil foretrække at bruge abort i stedet for p-pille eller andre antikonceptionelle midler.

Der er jo fruens sædvanlige synspunkter om adoption, som jeg absolut ikke kan dele, og kan kun beklage, at denne kronik er kommet frem på dette tidspunkt, men det må vel tages som et udtryk for fruens ønske om at blive hørt i en større kreds, end hun åbenbart synes der har været mulighed for i denne sal. Men jeg vil gerne sige, at jeg på det kraftigste vil tage afstand fra de i kronikken fremførte bemærkninger; jeg tror ikke, der er én i det udvalg, der har arbejdet alvorligt med disse ting, som kunne drømme om at bevæge sig ad eller blot nærme sig disse tankebaner.

Det må åbent erkendes, som det også tid-